Een Strijd tegen 't Recht

:: DOOR OTTO HÖCKER ::

(8) DERDE HOOFDSTUK. (Vervolg.)

Ik zal intusschen aanstonds de politie in het hoofdbureau opbellen, opdat de heeren van het naaste bureau niet al te veel beweging zouden verwekken . . . Mr. Jones, u hebt toch zeker reeds om de politie gezonden ?" wendde Crout zich nogmaals tot den concierge, die ondertusschen de bedienden uit de kantoorgebouwen verdreven had.

„Welnu, dan zullen de „boys" spoedig hier zijn."

In een oogwenk was hij met het hoofdbureau telefonisch verbonden.

„Hallo, hier Crout van Pinkertons. Zooeven in advocaat Whistler's kantoor lijk gevonden : dolkmes in de linkerborst. Bediende des huizes moet juist er bij gekomen zijn, toen Mr. Whistler toestak . . ."

„Maar dat is gelogen !" riep Ned, scherp toeluisterend en zijn ooren niet geloovend.

De detective weerde hem zacht met de hand af. Toen sprak hij verder in het toestel:

„Doode ziet er merkwaardig uit. De daad schijnt gisteren reeds gebeurd te zijn . . . Natuurlijk houd ik den man vast . . . Yes, het bureau is verwittigd ; zal aanstonds hier zijn."

Hij hing de hoorbuis wederom aan het toestel en wendde zich tot den advocaat, die daar nog altijd als versteend stond te kijken.

„Nu gaarne tot uw beschikking, Mr. Whistler," zei hij met koele hoffelijkheid.

„Heeft de hallboy ongelijk met zijn bewering ? Maar waar is hij ? . . . . Zoo, òòk mee naar het bureau geloopen ? Het spijt me overigens zeer, u in moeilijkheid te zien, Mr. Whistler. U zit er waarlijk leelijk tusschen ! Wat hadt u met dien man uit te staan? Wie is hij eigenlijk ?"

Hij boog zich naar den doode over en beschouwde hem nauwkeurig.

„Zoo, uw neef Huntington Whistler ? Heel juist ; ik ken den man, hij kwam meer bij u."

En vertrouwelijk den andere naderende, fluisterde hij dezen in het oor :

„De man moet in Iowa nog langen tijd zitten. Ik weet, dat zijn portret in de Roguesgalerij staat ; ik was daar vroeger gestationneerd, toen ik nog in dienst van de stad was. . . Nu, vertrouwelijk gesproken, Mr. Whistler, wat hadt u met hem uitstaan ?"

„U ziet mij al even verslagen staan te kijken als ieder ander hier," antwoordde de advocaat, die langzamerhand spraakvermogen en zelfbeheersching terug kreeg. „Zonder iets te vermoeden kwam ik boven en vond mijn neef juist in denzelfden toestand als waarin u hem nu nog ziet. Mijn angstkreet deed den hallboy toesnellen. Hij is hier misschien juist op het oogenblik binnengekomen, dat ik het wapen uit de wonde trachtte te trekken."

„Hm."

De detective bezag nauwkeurig den knop van den dolk, die uit de wonde stak.

„Een heel kostbaar wapen . . . en hier op den knop zijn ook de initialen van den eigenaar gegraveerd: N. W. Weet u misschien ook, aan wien deze dolk kan toebehooren ?"

Ethels naam zweefde op de lippen van haar verloofde. Toen hij echter op het punt stond hem uit te spreken, begreep hij meteen dat hij daardoor Ethel in groot gevaar zou brengen. Zijn juristenverstand zei hem, dat hij voor de veiligheid van Ethel haar naam niet met deze misdaad in verband moest brengen.

Snel besloten antwoordde hij daarom :

„De dolk is mijn eigendom. Slechts vóór enkele weken kocht ik hem bij Tiffany ; hij is zelfs nog niet eens betaald."

„En hoe verklaart u zijn aanwezigheid hier ?"

Crout had de korte aarzeling van Whistler wel opgemerkt.

„Ik weet het niet."

„Liet u dit wapen zoo maar op het kantoor liggen ?"

„'t Is mogelijk ; ik herinner het me niet, maar het kan wel zoo zijn."

„Hm", mompelde de detective nogmaals.

Hij nam nu nauwkeurig het kleine vertrek op, ging naar de met groene gordijnen afgesloten bibliotheek, lichtte deze op een plaats op, bekeek nauwkeurig de rijen boeken die toen tevoorschijn kwamen, bukte zich daarbij alsof hij op den vloer iets belangrijks gezien had, en wees vervolgens naar de tweede deur.

„Gaat men daaruit naar de gang ?"

„Jawel, ik maak er in den regel gebruik van, als ik mij in het kantoor niet wil laten zien . . . Vanmorgen stak er een steutel in de deur, toen ik kwam en binnen wilde gaan."

„De deur is zelfs dichtgegrendeld," merkte de detective op.

„Dat is merkwaardig : buiten steekt de sleutel, en hier binnen is ze gegrendeld. Hebt u dat gedaan ?"

„Neen ! Ik draag al mijn sleutels aan dezen ring hier." Hij haalde dezen uit zijn zak en toonde ze hem.

„Hoeveel sleutels van deze deur zijn er ?"

„Twee," antwoordde de concierge inplaats van Ned. „Ik heb ze zelf aan Mr. Whistler vóór een half jaar overhandigd, toen hij bij ons huurde."

De detective had ondertusschen de deur geopend en er den sleutel afgetrokken.

„Deze sleutel was dus niet in uw bezit ? Wien hebt u hem in bewaring gegeven ?" Andermaal aarzelde de advocaat met zijn antwoord.

Wederom had de naam zijner verloofde op zijn lippen gezweefd. Kort immers na hun verloving had hij haar den sleutel gegeven, opdat zij zonder een omweg over het bureau bij hem zou kunnen komen.

„Ik . . . ik moet hem verloren hebben . . . Ik heb daar tot dusverre niet aan gedacht," antwoordde hij nu, den onderzoekenden blik van den detective ontwijkend.

„Hm."

Crout keerde zich bij dit gezegde om.

„Waar de politie toch blijft ? Kolossaal langzaam volkje, die gewapende macht !"

Hij lachte even.

„Maar daar liggen ook scherven op den grond !" merkte hij luchtig op.

Hij wees op een glas, dat van de schrijftafel gevallen en gebroken moest zijn. Reeds had hij den ongeschonden bodem van het glas opgeraapt.

„Er is uit het glas gedronken," constateerde hij.

„Door u, Mr. Whistler ?"

„Heden zeker niet en gisteren ook wel niet. Ik drink overigens dikwijls ter verfrissching een brompreparaat . . . Ziet, daar staat een flesch met bromzuur."

„Iets dergelijks schijnt ook nu uit het glas gedronken te zijn," stemde Crout in ; „enkele overblijfselen van een witachtig poeder zitten er nog in."

Hij nam den glazen bodem op en zette hem voorzichtig ter zijde.

„Doch er ligt nog een blauw fleschje op den lessenaar. Zijn inhoud is blijkbaar uitgedronken . . . daar ligt zelfs wat poeder op het groene overtrek. Ook zit er nog een klein beetje in."

Hij had het fleschje opgenomen en bekeek het nu.

„Brown, Mr. Lean en Co," las hij.

De concierge was naderbij getreden.

„Ha zoo, dat is een der fleschjes, die gisteren namiddag in het geheele huis zijn rondgedeeld. De firma heeft een hoop geld voor deze reclame uitgegeven ; ieder fleschje was afzonderlijk verpakt en van een adres voorzien."

Ontroerd was ook Whistler bij de schrijftafel komen staan. Hoofdschuddend beschouwde hij het fleschje, dat precies hetzelfde was als hetgeen hij vannacht in zijn woning gevonden had. Ook in de Lotosclub was er hem een aangeboden. Achtervolgden hem deze fleschjes dan overal ? Daarop viel zijn oog in de naast de schrijftafel staande papiermand, en hij raapte er een verscheurde enveloppe uit. Dezelfde firmanamen stonden er op gedrukt en daaronder was zijn kantoor-adres geschreven.

„Maar dat is sterk !" riep hij toornig. „Daar heeft hij onbevoegd het aan mij geadresseerde pakketje opengemaakt. Ik begrijp dien Mr. Phelps hoe langer hoe minder !"

„Zoo ik me niet vergis, hebt u reeds daar straks iets over den boekhouder willen zeggen."

Onverschillig nam de detective de verpakking uit Whistler's handen en begon ze ook eens na te zien. Hij bleef daarmede doorgaan, terwijl de jonge advocaat hem het opvallende verdwijnen van den boekhouder mededeelde, maar daarbij zorgvuldig vermeed, Ethel's naam te noemen.

„Een rare historie ! Maar zeg eens Mr. Whistler, hebt u groen zegellak op het kantoor?"

„Zoover ik weet niet ; wij gebruiken daarenboven nooit zegellak. Waarom vraagt u dat ?"

Hij kreeg geen antwoord.

De detective ging vervolgens in het zijvertrek, zocht onder den lessenaar, stak toen iets bij zich en legde na eenig nadenken ook de verscheurde enveloppe in zijn notitieboek.

„Werkelijk, een rare historie, niet waar Mr. Whistler ?" Hij keerde in het privé-kantoor terug. „Hebt u intusschen er al eens over gedacht wie de dader zijn kan ?"

Ned kon slechts het hoofd schudden. Zijn keel was weder toegedrukt. Andermaal ging een koude rilling over zijn lichaam, bij de gedachte, dat Ethel allerwaarschijnlijkst het laatst met Huntington was geweest en het haar dolk was, die in de borst van den doode stak . . . Maar neen ! Aanstonds verdreef hij weder deze gedachte. Ethel was zoo onschuldig als de zon, zoo onschuldig aan deze daad als hijzelf. Alles moest vermeden worden, om haar in deze verschrikkelijke gebeurtenis te mengen.

„Neen !" zei hij daarom na een korte aarzeling onder den achterdochtigen blik van den detective. „Neen, ik kan niet vermoeden, wie de dader van zulk een roekelooze daad zijn kan."

„Dat is erg voor u, Mr. Whistler," meende Crout nu nadenkend, zonder den blik van hem af te wenden. „U bent jurist en weet heel goed, dat de schijn tegen u is!" — „Maar ik bid u ! Men kan toch niet denken . . . dat zou krankzinnig zijn !"

Ned had bij dit onverwacht vooruitzicht moeite om kalm te blijven.

De detective trok de schouders op.

„Mr. Whistler, reeds zoo menige verdenking heeft waanzinnig geschenen, die toch met den gang naar den electrischen stoel geëindigd is. U deedt werkelijk beter, niets onder stoelen of banken te steken zoo u nog iets weet."

Toen daarop geen antwoord volgde en de jonge advocaat met bleek geworden trekken voor zich uitstaarde, ging de detective in anderen toon verder :

„Stond u met uw neef op geen goeden voet ?"

„Dat geef ik toe. Ik heb zijn bestaan dikwijls genoeg bitter gevoeld en hem zoo ver mogelijk van mij verwijderd gehouden. Maar den dood hem ik heb niet toegewenscht ; die komt mij nu al heel slecht gelegen."

Eensklaps onderbrak hij zich. Wederom moest hij aan Ethel denken. O, die vervloekte moordenaarshand had zich ook aan haar bezondigd ! (Wordt Vervolgd).

Het „Generaal William Booth Kinderhuis" te Medan.

Onder groote belangstelling uit alle kringen werd 15 Juli te Medan, door den Gouverneur van Sumatra's Oostkust, met een hartelijke redevoering, 't Kinderhuis van het Leger des Heils geopend, waarbij der leider van het Leger, Kolonel De Groot, gelukgewenscht werd met het prachtig succes, waarmede diens streven bekroond was. Bij de opening waren de kopstukker van den handel en de cultures sterk vertegenwoordigd ; ook de sultan van Deli was tegenwoordig ! Evenals alle instellingen van het Leger des Heils voorziet het nieuwe Kinderhuis in een behoefte, hetgeen blijkt uit de vele aanvragen tot opname bereids ingekomen van ouders, die door omstandigheden niet in staat zijn hun kinderen een Europeesche opvoeding te geven. Zooals onze foto's aantoonen, is het huis temidden van een mooie omgeving, eenvoudig doch smaakvol opgetrokken. Wat de inwendige inrichting betreft, is met de ruimte gewoekerd en het beste ervan gemaakt wat ervan te maken viel ; het geheel biedt plaats om 45 kinderen op te kunnen nemen. — De foto hierboven geeft de leeszaal der kinderen weer ; de afbeelding beneden geeft een extérieur van het gebouw.

